

gen fuld dagpengeret – efter 7 år, samme arbejde, samme løn, samme vilkår for alt andet end det ene meget vigtige punkt: retten til dagpenge.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Ole Sohn: Med hvilke vægtige begrundelser blev det rimelige krav afvist? Altså hvorfor kunne man ikke komme igennem med kravet? Det synes jeg da var rart at få oplyst her i debatten.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er eksemplet med 7 år måske ikke lige det bedste, for der er en dagpengeret, når man er, jeg kan ikke huske tallet, jeg tror, det er 55 – ja, bliver der nikket, så det kan altså aldrig blive 7 år. Men tager man så et mindre antal år, ja, så kunne man stille det retoriske modspørgsmål: Hvis to er ansat på den samme arbejdsplads, den ene ansat på normale, ordinære vilkår, den anden i puljefjob, hvad sker der så, når de bliver afskediget som 55-årige? Den ene går ud og har fuld dagpengeret, og den anden har ingenting.

Hvis man tager det udgangspunkt, så er det her jo en væsentlig forbedring. Vores udgangspunkt har været, at vi får brudt med det, at man tærer på dagpengeretten i et job. Det får vi altså brudt med dette lovforslag. Det er en væsentlig forbedring, det synes jeg er en fordel, og det synes jeg også at Enhedslisten skal stemme for.

At vi ikke fik optjeningsretten ind i lovforslaget, kan man jo vende om og sige, at når man nu ikke har 90 mandater, forhandler man om det i en forligskreds. Mig bekendt har det ikke stået øverst på dagsordenen, at det var til at få brudt den ordning.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg kan bare oplyse, at da Enhedslisten deltog i forhandlingerne, stod det spørgsmål allerøverst, for når man taler om ordinære job, så kan man altså ikke have det.

Jeg indrømmer, at med den måde, det endte på, er 7 år ikke det rigtige eksempel. 6 år på samme arbejdsplads, 6 år med samme arbejde, 6 år med samme løn, 6 år med samme rettigheder på nær på ét punkt, at når man af en eller anden mærkelig grund bliver fyret, så har den ene dagpengeret, og den anden har ikke.

Det er underligt, og jeg kan ikke forstå, at vi ikke kan få nogen argumenter for, hvorfor det er indrettet sådan. Det er umuligt for mig at forstå, hvorfor nogen kan gå med til sådan en

aftale. Det er jo ikke, fordi vi ikke synes, at det, der ligger, er bedre end det, der var. Vi har jo altså tilsluttet os aftalen. Vi fik jo lov til at tilslutte os, da I havde forhandlet færdig, og det har vi også gjort. Vi stemmer også for den, men vi synes, det er en urimelighed, at der ikke er lige rettigheder for alle.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Ja, vil jeg sige til hr. Ole Sohn, nu har vi jo hørt, at vi ikke kan få bekræftet fra bl.a. Det Konservative Folkeparti, at det private arbejdsmarked har behov for de her mennesker. Det kan man så lægge i, hvad man vil. Men dog er det jo sådan, at Det Konservative Folkeparti har stået her på talerstolen i dag og talt om kontanthjælp og kontanthjælpsproblemer.

Jeg vil godt spørge hr. Ole Sohn, om ikke det er hr. Ole Sohns opfattelse, at den ordning, vi indfører her, netop vil sikre nogle af de måske allersvageste i den her gruppe personer mod at ende på kontanthjælp og i stedet virkelig have et job på lige vilkår med alle andre, hvor man siger, at man sætter pris på den indsats, de gør.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er klart, at der er en modsætning mellem på den ene side at sige, at her vil man lave kassetænkning, for at folk skal undgå at komme på kontanthjælp, og så på den anden side påstå, at det private arbejdsmarked råber og skriger efter arbejdskraften.

De to ting er selvfølgelig uforenelige, og derfor er der heller ikke seriøsitet eller grundlag i de argumenter, som er kommet fra Det Konservative Folkeparti. Det håber jeg at jeg har fået slået fast tidligere, men ellers vil jeg da gerne gentage det i et svar til den socialdemokratiske ordfører, hr. Poul Erik Dyrlund.

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige: Jeg tror, hr. Frank Aaen er med på, at vi gerne havde set en dagpengeret, men man skal lige være opmærksom på, at selv om eksemplet ikke er 7 år, men en kortere årrække, og at der ikke er en sammenlignelighed med folk, der er ansat af kommunen på frie vilkår, så synes jeg, at man skal tage udgangspunkt i det grundlag, man kommer fra. Det gør det nu engang lidt mere håndfast at tage stilling, og der er det jo sådan, at der sker en afgørende forbedring, et afgørende brud med tidligere tiders aktiveringspolitik.